

последнице као ова прва. Такво средство је штампа која може да критикује владу, али не може да је натера да сиђе са власти јер, како каже Слободан Јовановић, министар може, али и не мора да води рачуна о ономе што пише штампа, али мора да се одазове посланичком питању или подвргне гласању о поверењу. Што се тиче посланичког питања, оно је традиционална институција парламентарног режима, средство политичке контроле владе које је правно уређено и регулисано пословником. То је конкретно питање које посланик опозиције поставља влади или њеном члану у вези са њиховим радом и оно се тиче како целисходности, тако и законитости деловања владе и појединих министара. На ово питање влада или ресорни министар даје одговор, тражену информацију, с тим да се о самом питању и датом одговору и информацији не отвара и не води претрес јер је сврха оваквих питања да владу компромитује и касније доведе у ситуацију да падне ако дође до гласања о њеном поверењу у парламенту. Интерпелација је квалификовано посланичко питање о коме се води расправа или претрес и њен циљ није добијање информације о неком питању, него да се претреса и оцењује политика владе, из чега могу да произађу одређене санкције према њој. Ово питање код интерпелације је неко крупно политичко питање о коме се води расправа која се завршава гласањем. Ту се гласа о ставу који је предложен у интерпелацији и који је или позитиван или негативан по владу, или је похваљује или је критикује или се на почетку гласа о простом преласку на следећу тачку дневног реда када се оцени да у вези са владиним радом не треба изрицати било какву оцену.

Ако се влада не одбрани од напада интерпелацијом, односно уколико се поводом ње усвоји негативан став о раду владе, ова (влада) може сама да се повуче и да оставку или да тражи гласање о поверењу у парламенту где ће или „проћи или пасти“.

Гласање о неповерењу влади је главно и најефикасније средство њене политичке одговорности према парламенту јер садржи конкретну санкцију одговорности владе за рад и политику коју води. Ово гласање о неповерењу влади покрећу посланици опозиције када су незадовољни њеним резултатима рада и сматрају да због тога она треба да падне. У британској традицији је створена солидарна одговорност владе (кабинета), због чега њени чланови заједно долазе, али и силазе са власти тако да парламент не може да изјави неповерење ни једном члану лично пошто